

Lleida, 14/11/2016

Avui al matí he llegit una notícia del diari per tal de tornar a saber llegir i escriure. A poc a poc, paraula per paraula. Encara em costa molt. Però intento fer-ho de la millor manera possible.

Aquesta tarda ha vingut la meva germana Olga a teràpia ocupacional. Faig teràpia a l'Hospital de Santa Maria de Lleida, a l'àrea de Salut Mental. La meva terapeuta es diu Anna. És una noia molt maca i sap fer bé la seva feina. És constant, cada dia que passa em va apujant el nivell, cosa que a mi m'agrada. És un repte diari. A casa sempre m'havien dit que jo era una lluitadora. M'agraden els reptes.

Precisament avui que venia l'Olga ens tocava fer *mates*. Les famoses matemàtiques. Tot i així, els deures els he fet bé. Més o menys.

Seguidament, l'Anna ens ha proposat fer un joc: el Memory. La veritat és que ens ho hem passat d'allò més bé. Encara que el joc sembli una ximpleria, en realitat no ho és gens. Serveix principalment per treballar la memòria. I, en el meu cas, la malaltia m'ha afectat la memòria. Sobretot la que anomenen "memòria immediata". És la que he de treballar més.

Un cop hem acabat la classe, l'Olga i jo hem anat a passejar pel carrer Major de Lleida. Ens ha vingut de gust menjar uns xurros amb xocolata al Xicra. La veritat és que els fan molt bons. Avui ha sigut un gran dia. M'ha fet pensar que tinc una família que no em mereixo. Aquests plaers, aparentment poc transcendents, són les coses que fan que valgui la pena viure.

Ah, per cert, avui he vist la “superlluna”! Als diaris l'anomenen així. Diuen que és un esdeveniment únic, ja que és la lluna més gran en setanta anys. Es veu que la lluna està molt més a prop de la Terra que de costum. Aquest fenomen astronòmic és especial. No la tornarem a veure tan a prop fins al 25 de novembre de 2034. És com un petit miracle.

Aquest vespre, aquesta lluna tan especial sobre nosaltres m'ha fet sentir de cop la meua llibertat. Poder veure el cel en la seva immensitat després de tant temps se m'ha fet estrany, però alhora em sentia bé, satisfeta, serena. Sentir de nou el fred arreu del cos, respirar, no pensar; simplement, contemplar aquella meravella de cel amb la lluna immensa i generosa no té preu. Gràcies, Olga, per aquest gran dia.

Ara em toca parlar de tu, Cloe. Totes aquestes línies i les que vindran a continuació són per a tu. Tots aquests records que, posats sobre el paper, vull que vagin molt més enllà de la memòria. Et miro i també hi veig un esdeveniment únic, immens. Com et dic amb molt d'afecte, tu ets la meua “boleta”. Cada dia que passa et fas més gran. Cada vegada baveges més. El pediatra ens diu que és normal, que significa que t'estan començant a marcar les genives les dents que han de sortir. El meu petit miracle.

L'àvia Carme t'ha comprat una banyera nova, ja que la que tenies s'ha quedat petita. Com cada vespre, seguim el mateix ritual. Quan arriben aproximadament les 20:30 hem de córrer perquè ja ho demanes. Així que tant el teu pare com els avis i jo comencem la rutina. T'encanta l'hora del bany. No pares de xisclar i riure, i

tots al teu voltant t'observem bocabadats, pensant i dient-te com n'ets, de maca. Els teus ulls parlen per si mateixos, ets molt expressiva i simpàtica. Un cop t'hem banyat, vas directa cap al canviador, on et faig el massatge que tant t'agrada, amb oli d'argània. Et poso música perquè et relaxis i algunes vegades ens mirem i riem juntes. És la nostra estona.

M'encanta aquest moment, quan et quedes mirant-me fixament i finalment fas un gran somriure i rius. Seguidament et vesteixo, et poso colònia i et trec els moquets del nas. Això no t'agrada gens, i és llavors quan comences a xisclar de veritat i et senten a tot el veïnat. Sortosament són pocs minuts, ja que demanes el més important: el mam! A córrer tots perquè no perdones el teu biberó (somric).

Per a mi i per a tots és el moment més esperat. Tots cridant: “El bibe! El bibe!” És matemàtic, cada dia la mateixa rutina: bany, massatge, canviar bolquers i el biberó. És asseure's i endollar-te el biberó, i calles automàticament bevent-te la llet com si no hi hagués demà.

Al principi comences amb molta energia, però al cap d'una estona t'adorms i ja no hi ha manera que te l'acabis. Gràcies a Déu que t'adorms ràpid i et portes molt bé, boleta meva. T'estimo.

Lleida, 15/11/2016

Avui he tornat a fer teràpia ocupacional amb l'Anna i m'ha proposat fer un altre joc que es diu “les esponges de colors”. Consistia a memoritzar cadascuna d'elles pels seus colors —el primer el groc, el segon el taronja, el tercer el blau i el quart el verd— i identificar-les per la seva duresa de menys a més.

Però no és un joc fàcil. El que més em costa és la memòria immediata.

Fem un altre joc. Consisteix a memoritzar una figura (feta amb pals de fusta) i observar-la durant només dos segons. Passat el temps, l'Anna em fa parlar d'una altra cosa (per intentar recor-

dar-la tota l'estona mentre fixo la meva atenció en una altra tasca). I arribat un moment, em demana que la reproduueixi.

La veritat és que se'm fa difícil.

Però espero fer-ho millor la propera vegada.

L'Anna sempre és molt enèrgica i vital, i té un gran somriure als llavis. De sobte diu:

—Vinga, Cris, vols jugar a encadenar paraules? Saps com s'hi juga?

Jo li dic que no.

—No et preocupis, ara t'ho explico. Consisteix a dir una paraula que comenci amb la mateixa lletra amb la qual has acabat l'anterior.

I en aquell moment ja em recordo del joc de les paraules encadenades. De cop, ella em sorprèn amb un crit:

—Preparada?! Aquí va la primera pista, vinga! Casa, arbre. A veure quantes ets capaç de dir-ne en un minut.

Jo em quedo en blanc i em costa fer el joc amb una certa agilitat. Del meu cap surten unes poques paraules, ara no sé quines, però l'Anna em diu que ho he fet bé i que vaig per bon camí.

Sembla un joc senzill, però no ho és. Tots hi hem jugat quan érem petits. És un joc infantil que estimula la intel·ligència dels infants i els ajuda a buscar paraules noves i augmentar el seu vocabulari. En el meu cas, se'm feia més senzill jugar només amb l'última lletra de cadascuna de les paraules des de l'última síl·laba, però em resultava més complicat fer-ho amb les dues lletres seguides. I també centrar-nos a buscar un camp semàntic d'algun tema, com per exemple les fruites (llimona, taronja, pera, poma...). Doncs sí, un joc per a infants de dos a sis anys més o menys, i jo, una adulta que ha de jugar-hi supervisada per una terapeuta.

Com sempre, gràcies a la seva energia avui he sortit de teràpia amb un somriure i amb ganes de tirar endavant.

De camí a casa dels meus pares ja tenia ganes de tornar-te a veure i passar una bona estona abans del teu bany i el sopar. I he tingut una gran sorpresa, i és que la teva iaia Montse ens ha deixat un regal per a tu! En obrir-lo he vist que era un pijama del Pare Noel, i quina gràcia que m'ha fet! Només imaginar-te vestida així per les festes de Nadal ja friso per veure't. I, per què no?, per riure i passar una bona estona te'l posaré la nit del 24 de desembre, la Nit de Nadal.

Lleida, 16/11/2016

Avui ha estat el meu primer dia a la Fundació Martí i Pol de Lleida. M'han acollit a recepció, on hi havia molta gent esperant torn per a entrar a fer rehabilitació. No sabia què m'esperava ni què hi faria. El que sí que sabia és que estava molt nerviosa i volia marxar d'allà com més aviat millor. Tenia unes ganes immenses de plorar.

Però he fet el cor fort, esperant el meu torn, asseguda en una de les cadires de la sala mirant a terra.

Cal dir que prèviament, ja des de l'Hospital Arnau de Vilanova de Lleida, tant a mi com al Josep (el meu marit) i la meva família ens van dir que em derivarien a l'Hospital de Santa Maria, com també a la Fundació Martí i Pol de Lleida (la FEM), per tirar endavant la meva rehabilitació.

Jo, asseguda i enmig de pensaments perduts, he sentit de sobte el meu nom i les cames m'han començat a fer figa. M'he sentit fràgil, desprotegida. En aquell moment, si m'haguessin tret sang de les venes haurien trobat orxata. Tot i així, he mantingut la calma i he aixecat el cap ben alt per tal de dirigir-me cap a la meva primera "classe".

Em sentia estranya i espantada de no saber adaptar-me a aquella situació nova i de veure gent desconeguda després d'haver-me passat molts mesos en una habitació d'hospital, fora de la vida social.

Entro en una sala d'ordinadors, em fan seure davant d'una pantalla i hi veig un joc informàtic. En aquest centre tenen uns programes específics per tal d'estimular totes les àrees del cervell (és un centre neurorehabilitador). Es tracta d'un procés mèdic centrat en la recuperació del sistema nerviós després d'haver patit una lesió neurològica i cursada per una discapacitat. I en aquest centre compartim la rehabilitació amb malalts d'esclerosi múltiple, com també d'ictus, tumors cerebrals, traumatismes cranioencefàlics, hemorràgies cerebrals, paràlisis, Parkinson i altres afeccions.

La neurorehabilitació cerca estimular tot el sistema nerviós del cervell per tal de crear noves connexions neuronals després d'haver patit una lesió neurològica. Alguns estudis que s'han fet sobre el tema coincideixen en la plasticitat del cervell, coneguda com neuroplasticitat cerebral, i la neurorehabilitació la treballa per aconseguir un millor funcionament cerebral. Com diu el meu neuròleg (i molts de la professió), el cervell és "el gran desconegut per la ciència", ja que és capaç de modificar-se i adaptar-se buscant connexions neuronals i creant-ne de noves. Tot i la seva capacitat per estimular-se, també té els seus límits (no se sap realment fins a quin punt), però el més important és no deixar mai de "treballar-lo", ja sigui per millorar una mica o molt més, per mantenir el nivell cognitiu adquirit després de la lesió sobretot perquè no es deteriori, o simplement per conservar-lo i no perdre'l.

Un cop asseguda davant de l'ordinador, veig un edifici amb algunes finestres il·luminades i altres no. Tot seguit el rehabilitador m'explica en què consisteix el joc. La meva tasca és memoritzar només les finestres que tenen llum i mirar-les fixament a la pantalla durant uns minuts, d'on seguidament treuran la imatge durant uns segons perquè jo intenti recordar-la i reproduir-la a la pantalla següent, on es veu el mateix edifici sense cap finestra amb llum amb la dificultat afegida que has d'anar clicant les il·luminades.

El joc següent ha estat el del penjat, que de ben segur és molt conegut per molta gent des de la seva infància. Jo hi havia jugat de petita, amb paper i llapis. Però amb les noves tecnologies ja podem jugar-hi fàcilment amb l'ordinador, la tauleta o el mòbil. El joc sembla relativament senzill, però no ho és gens. La meva missió ha consistit a cercar la paraula o frase correcta després d'indicar-me quines eren les lletres que la componien. I a cada errada comesa sortia una part del cos d'una persona. La gràcia, en definitiva, era evitar que el ninot acabés penjat. Doncs bé, diuen que jugant també s'aprèn. Amb aquest joc, la idea és anar adquirint coneixements i ampliar el vocabulari, sobretot l'ortografia.

Per a mi ha estat dur. Dins meu han aparegut molts records de quan era petita i jugava a aquest joc amb la família per passar una bona estona. Però la d'avui no ha estat una bona estona.

Uns minuts abans d'acabar la meva rehabilitació, ha entrat la Mònica Nieves i Collado, que és la directora del Centre Fundació Martí i Pol de Lleida, i se m'ha adreçat amb molta empatia. M'ha explicat que, per a la meua rehabilitació, m'anirà molt bé jugar amb aquest programa informàtic, i cadascuna de les sessions quedarà enregistrada en una carpeta perquè ella pugui fer una valoració neuropsicològica més exacta per tal de treballar els meus punts febles i fer, amb tot això, una rehabilitació tan reeixida i profitosa com es pugui. D'allà en sortiran uns gràfics on ella podrà veure en quin nivell estic en cadascuna de les àrees afectades (llenguatge, atenció, memòria).

La Mònica m'ha semblat una dona molt maca. Se la veu bona persona, que sap tractar la gent, i també té unes grans dosis d'empatia amb els seus malalts, en els quals entra a fons per entendre la seva malaltia.

Només vull dir-te, Cloe, que tot i que sembla fàcil, no ho és gens. I que, malauradament, aquí hi ha persones amb històries molt dures. Moltes s'estan en cadira de rodes per a tota la vida.

N'hi ha que depenen dels altres i no poden gaudir de la pròpia llibertat. A moltes d'elles, la malaltia els està guanyant la batalla i cada dia que passa estan pitjor. Jo, almenys, puc donar gràcies en aquest sentit. Tot i així, per a mi és dur. Cada dia que passa és un no parar de teràpies, amb els seus alts i baixos, però no deixo de lluitar amb les mateixes ganes del primer dia per tirar endavant i poder tornar a ser la Cristina d'abans de la millor manera possible. I sí, ho faig per mi, per tu, Cloe, i pels qui m'estimen. Algun dia sabràs la meua història, la nostra història de vida. Vull lluitar per veure't créixer i no perdre'm cap moment amb tu. I si malauradament no ho aconseguixo, de ben segur que sempre m'estimaràs tal com soc ara.

La lluita és constant. Un repte molt difícil i complicat. Però vull dir-te que des del primer minut has estat i ets la meua gran motivació per viure. I que tant el teu pare com jo t'estimem amb bogeria. Ets el que desitjàvem més, ets un regal de la vida. No ho oblidis mai.

Vull que et sentis orgullosa dels pares que tens. Perquè sempre estarem al teu costat. T'estimem, filla.

Lleida, 17/11/2016

Avui amb la Mònica hem fet sessió de grup. He conegut sis companys, que són el Jaume (economista), el Josep, la Teresa (infermera), la Sara (directora d'una entitat bancària), el Ramon (transportista) i el Sergi (cuiner), a més de jo mateixa (advocada). Ens hem presentat abans de començar la classe. Seguidament, la Mònica ens demana que escrivim vint paraules relatives al cervell. Les meves són: neurones, pensar, parlar, tacte, gust, memòria, moviment, ordres, records, malaltia, llegir, escriure, connexions, saber, escoltar, veure, retenir, calcular, cap, reflexos, atenció, concentració. En total, vint-i-quatre paraules. Els altres diuen: fossa posterior, crani, cognitiu, mielina, cerebel, proteïna, etcètera.

Un cop hem acabat d'escriure les paraules, la Mònica ens ha demanat que les diguéssim. Un cop les hem dit totes, ens ha demanat a tots que expliquéssim la nostra malaltia.

Cloe, veuràs que és igual la causa, però els efectes són els mateixos ja que la lesió és similar a, per exemple, la d'un accident de trànsit, un ictus, un virus, una malaltia rara, etcètera.

Cloe, et vull explicar els casos que he conegut avui. Començaré pel primer.

El Jaume, casat, pare de família i economista de professió, va patir un accident amb la bicicleta en què va rebre un cop molt fort al cap en impactar a molta velocitat contra un arbre; va quedar inconscient i va entrar en coma. El Josep, casat, pare de família, treballador d'un magatzem i representant sindical de l'empresa, ha patit un ictus. La Teresa, casada, mare de dos filles i infermera de professió, per culpa d'un herpes al cap que li ha afectat el cervell va entrar en coma induït. A la Sara, casada, mare de dos fills i directora d'una entitat financera, malauradament li van detectar un tumor al cap i l'hi van haver d'extirpar d'urgència, ja que era maligne. El Sergi, abans que li diagnosticuessin esclerosi múltiple el 2014, treballava de cambrer, d'administratiu i de tècnic de so. Ho va haver de deixar tot i ara estudia unes oposicions, malgrat que li costa molt memoritzar a causa de la malaltia. El Ramon era transportista i ho va haver de deixar perquè, d'un dia per l'altre, es va començar a sentir desorientat i amb pèrdues de memòria.

De moment, tots estem de baixa. I la pregunta del milió és: algun dia tornaré a treballar a la meva feina? Els terapeutes no t'ho poden dir perquè no se sap. Però tots sempre diem que ho aconseguirem. Crec que lluitant i fent treballar el cap, ens en sortirem.

És una motivació que no puc explicar. Sé que estic malalta, però no me'n considero perquè per a mi no hi ha límits. No sé fins on arribaré, però ho intentaré al màxim.

La sessió d'avui m'ha agradat. He conegut gent molt maca que em fan pensar en els valors de la vida i apreciar el que ja tinc.

Jo penso que, arran d'aquesta malaltia —ja sé que potser sonarà estrany el que diré—, “gràcies” a aquesta malaltia, la vida té un altre sentit. M'ha fet pensar i valorar altres coses. I aquesta situació també m'ha fet conèixer persones meravelloses.

Ara he acabat de dinar, soc a casa dels meus pares esperant el Josep que vingui de treballar. La Carla, la meva neboda, la meva germana Olga, la Tati i la meva mare t'estan vestint i s'ho estan passant d'allò més bé amb tu perquè no pares de fer ximpleries. La Tati es fa un fart de riure amb tu perquè detestes que et vesteixin. Especialment, que et posin les sabates. Quan la Tati et treu el xumet, tu et quedes mirant-la i us poseu a riure totes dues fins que te'l torna a ficar a la boca. És un joc que sempre m'ha agradat veure, i compartir les rialles amb elles. No saps com n'era, de graciós, veure-ho!

Hola de nou, Cloe! Et vull explicar com ha anat la tarda de teràpia ocupacional amb l'Anna, de Salut Mental. Quan he arribat a classe, li he comentat com ha anat la sessió de grup al Centre Martí i Pol. Li ha agradat tot el que li he explicat. Cadascun dels companys ha explicat la seva situacions a la teràpia de grup i ella s'ha sorprès del mètode de treball. L'ha trobat molt satisfactori perquè hi ha una bona metodologia.

Et vull presentar una persona que es diu David. Aquest senyor coincideix amb mi a la tarda a teràpia. Avui, finalment, hem trencat el gel, ja que és molt tímid però també molt maco. Li he explicat allò que he fet al Centre Martí i Pol, avui. I també li he dit que ara he començat a escriure un diari per a tu perquè quedi constància de tot el que faig a les teràpies.

La veritat és que no paro de fer teràpies. Vaig amunt i avall. Però val la pena, ja que tindrè una recuperació més ràpida.

Te'n vull fer un croquis:

Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous	Divendres
11:00 h Logopeda	10:00 h Teràpia ocupacional 11:00 h Fisio (marxa nòrdica) 12:30 h Logopèdia	10:00 h Teràpia ocupacional 11:00 h Fisio (marxa nòrdica) 12:00 h Psicologia (cada 15 dies)	11:00 h Logopeda 12:00 h Centre Martí i Pol (Teràpia de grup)	A casa: Llegir Escriure Tasques logopèdia
16:30 h Teràpia ocupacional (Santa Maria Àrea de Salut Mental)	16:30 h Teràpia ocupacional (Santa Maria Àrea de Salut Mental)	16:00 h Tractament Arnau (hospital de dia) 16:30 h Teràpia ocupacional (Santa Maria Àrea de Salut Mental)	16:30 h Teràpia ocupacional (Santa Maria Àrea de Salut Mental)	
20:00 h Cloe i Josep				
Visites mèdiques per especialitats Nefrologia, Neurologia, Psiquiatria, Psicologia, Logopèdia, Neurorehabilitació				

Les teràpies al Centre Martí i Pol les fem per mitjà d'un programa informàtic. És un programa molt nou.

Seguint l'explicació, avui amb l'Anna hem tornat a fer les punyeteres matemàtiques. Les sumes i restes. I la veritat és que ho faig molt millor. Avui les he fet totes bé! Quan he acabat amb l'Anna, he anat a veure la logopeda. Allí, amb el Josep, anem a parlar de la meva evolució. Ella ha quedat parada perquè milloro molt ràpid, i diu que de ben segur guanyaré el cent per cent o gairebé el noranta per cent, he, he, he. Espero que sigui així!

M'ha donat uns deures per fer a l'ordinador. Per construir frases, de comprensió lectora, de memòria. He començat a fer-los i veig que me'n surto força bé. Encara bo! La logopeda flipa amb mi. S'ha posat molt contenta! La lesió cerebral que tenia i que

tinc, encara que a la ressonància magnètica continua igual, ha millorat moltíssim. El meu neuròleg de l'Arnau, l'Àlex, s'ha sorprès de debò! El personal de l'UCI de l'Arnau em donava per morta i ja veus, Cloe, que me n'he sortit i soc viva. Tots em coneixen com la Cristina de l'UCI. Es veu que tots els metges que em tractaven diuen que soc el miracle de l'any. La veritat és que ningú donava un duro per mi. Però tant el meu pare com el Josep i tota la meva família mai no han volgut pensar el contrari perquè saben que soc una lluitadora nata. I aquí em tens, amb tu i amb tots. No era el meu moment de marxar perquè encara he de viure moltes coses amb tu i amb tots els meus. Ha estat un ensurt molt bèstia, però gràcies a Déu tot torna al seu lloc. Encara no t'he dit quina malaltia tinc. Perdona que em costi d'escriure, ja que tot això és degut a una malaltia estranya la causa de la qual no se sap.

A tu, afortunadament, no t'ha afectat gens. Tu estàs bé. I això és una alegria immensa! Si cada dia vaig progressant és perquè tinc la motivació més gran, que ets tu.

18/11/2016

Bona nit, Cloe. Ja dorms. Jo, com cada nit, vaig al racó de recolliment per escriure't. Encara avui se'm fa difícil entendre per què m'ha tocat a mi passar per aquest coi de malaltia. Em costa, fins i tot, anomenar-la. Només vull dir-te que es troba dins la categoria de les malalties ultrarares. Amb això ja t'ho dic tot. Afortunadament, la ciència avança i per al nostre mal hi ha un tractament. Tot i així, encara hi ha molts interrogants al voltant del seu origen. Se'm continua fent difícil explicar-te el que m'ha passat. Crec que ara ja és el moment de donar-te'n més detalls.

Tot comença a Rialb. El 24 de juliol de 2016, el dia del meu sant, Santa Cristina. Va ser després de dinar que em vaig començar a trobar malament. Em va venir molt mal de panxa. En aquell

moment, estava de trenta-cinc setmanes. Massa aviat per parir-te. El dolor anava a més. Estava fatal, no podia amb les meves forces. Temia per tu. Malgrat la distància, vam decidir anar cap a Lleida, a la Clínica Perpetuo Socorro. Quan vam arribar, ja ens esperava el meu ginecòleg, el doctor Jaume Tarazona, una persona encantadora i molt professional. Un cop allí, em va explorar i em va dir que havia dilatat i que començava a tenir contraccions juntament amb una gastroenteritis severa. Estava molt fatigada.

El mal de panxa era cada cop més intens. El personal de la Perpetuo Socorro va decidir derivar-me a a l'Hospital Universitari Arnau de Vilanova urgentment. Una ambulància em va venir a buscar. I ja m'estaven esperant a la porta d'Urgències. Em van portar a la planta de les embarassades (Àrea de Maternitat). Allí m'hi vaig estar uns dos dies. No parava d'anar al bany. El teu pare m'agafava perquè no caigués. No podia mantenir-me dreta pel cansament i el dolor que sentia. El meu cos no podia aguantar més.

Aleshores vaig trencar aigües. A partir d'aquí, les contraccions eren cada cop més seguides. A continuació, em van portar als boxs de les parteres. Recordo els constants viatges al bany. Estava molt espantada. La meva femta sortia amb sang cada vegada que patia una contracció. Recordo el teu pare assegut en una cadira al meu costat. Ell estava content. Encara no era conscient del perill. Llavors em van portar unes pilotes de plàstic com les dels gimnasos. M'hi van fer seure per provocar més contraccions. Però, amb cada esforç que feia, sortia més femta i més sang. Ja duia unes compreses enganxades al cul. Estava a punt de parir-te, Cloe. I només patia per tu. En un dels viatges al bany, arrossegant la via amb el sèrum penjant i el teu pare donant-me la mà, em diuen que m'assegui al vàter i que em posi la palangana d'alumini a sota per buidar la femta. La recordo molt freda, la palangana. Després, torno cap al llit i m'hi estiro esgotada. Continuava evacuant la femta amb molta sang. Veig arribar tot l'equip de ginecologia. Amb cares de preocupació, em miren la vagina. Jo els dic que vull parir-te com més

aviat millor i ells responen que m'han de dur a quiròfan. Encara als boxes, l'anestèsista em porta un paper per signar l'autorització. I, de cop i volta, sento dir als metges que ja no hi ha temps i em condueixen ràpidament cap al quiròfan sense signar l'autorització per administrar-me l'epidural.

A dins, em passen d'un llit a l'altre. Veig molts metges i personal sanitari. Em vaig espantar molt, Cloe, perquè m'adonava que estava passant alguna cosa molt grossa. Recordo la fredor del llit d'acer inoxidable. Un llit gran. Amb una llum blanca sobre el meu cap que m'il·luminava el cos. I jo, amb les cames obertes, que veig sortir el teu cap embrutat amb la meua femta. I una mànega d'aigua extensible. I, a continuació, una escena fastigosa. Em ruixen la vagina amb la mànega a forta pressió. En aquells moments vaig sentir l'aigua freda, la femta i la sang. Tenia molta por. I tu, que ja treies el cap. Estava molt espantada. Per tu i per mi. Recordo els ànims que em donaven els metges. Hi havia molta gent, allí. Gens íntim. Una escena multitudinària. Tot eren cares que no coneixia. Sabia que tu sortiries sana, però jo no em trobava gens bé. Estava esgotada. No sabia què passaria a partir d'aquells moments. Tot era molt confús, com un malson. El cap de ginecologia em va donar la mà. Una mà molt calenta. "Respira fort i compta. Un, dos i tres, Cristina. És l'última empenta." Vaig cridar fort, tant com vaig poder. I vas sortir. A un quart de deu de la nit. El dia 26 de juliol de 2016.

Em van dir que era una campiona, que ho havia fet molt bé. Jo només et volia abraçar. Que et possessin damunt meu i que t'enganxessis al meu pit. M'ho vas posar molt fàcil. Et vaig tenir només uns segons i ja et van separar de mi. Va ser molt dolorós. El teu pare em va besar al front. Jo estava molt adormida. Em feia molt mal la panxa. Des del llit, et sentia plorar quan les llevadores et netejaven. En tot cas, estaves bé! Però jo no em trobava gens bé. Continuava amb l'hemorràgia i amb els punts de sutura. A continuació em van canviar les gases i els zeladors em van traslladar d'un llit a un altre. Em van separar de tu. Et volia, però no

et podia agafar. No tenia prou forces i no podien arriscar-se que t'encomanés alguna cosa. I, després de netejar-te, et van posar en un niu al costat meu i del pare. Jo et mirava i t'agraïa haver-m'ho posat tan fàcil. El teu pare estava alegre per tu però patia per mi. Després, ens van pujar a la planta de Maternitat.

La natura és molt sàvia. Tu havies de sortir abans, i gràcies a Déu que et vaig parir ràpid. Per això empenyia amb totes les meves forces. No volia que et passés res dolent.

Tot i que aquell moment no fos idíl·lic per a mi, va ser el dia més feliç de la meva vida. Encara plorem, el teu pare i jo. Eres preciosa! I et vas portar com una valenta. Com jo, que vaig parir al natural.

Un cop et vaig tenir, ens van pujar a l'habitació totes dues. I el teu pare amb nosaltres. Em sentia fatigada però feliç. Tot i això, un dia i mig després, als resultats d'unes analítiques van trobar alguna cosa que no anava bé. La veritat és que estava tan cansada per l'esforç de tot plegat que, a partir d'aquell moment, no em recordo de res més.

Encara estava conscient però em sentia desorientada, marejada, sedada, molt cansada. El teu pare diu que encara vaig menjar una truita a la francesa. Jo no me'n recordo, però. No entenia res. No sabia ni on era ni què passava. Només notava fred als peus. M'adormia fins i tot asseguda al vàter. Recordo les rajoles blanques del terra. Un bany molt gran. Aquella primera nit no vaig parar de vomitar i anar de ventre. El teu pare anava amb la bata i la mascareta posades. A la matinada, em van traslladar a l'UCI. L'equip de digestologia va detectar que a l'analítica havia sortit alguna cosa que no estava bé. Jo li deia al teu pare que paressis de plorar, perquè jo no et podia fer res. No em trobava bé, Cloe. Tu eres al niu, però no et podia agafar, ni calmar-te ni bressar-te. No era habitual el meu estat. Les infermeres deien que no n'hi havia per a tant. No n'eren conscients. Vam passar aquella nit com vam poder.

© del text: Cristina Cervera Carràs, 2022
© de les imatges: els seus autors i arxius corresponents, 2022
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2022
Sant Salvador, 8 — 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: març de 2022
ISBN: 978-84-1303-357-0
DL: L 178-2022
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L
www.bobala.cat

◀ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.